

**ČE SE
SPRAVLAŠ
S KOMARI,
SLONI
ODIDEJO
MIMO
STR. 4**
**Rojena v
narečje
STR. 5**

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 17. marca 2016 ☀ Leto XXVI, št. 11

BODOČI PRVOŠOLCI OBISKALI DVOJEZIČNI ŠOLI

Marec je v Porabju zmeraj čas informativnih dnevov na obeh dvojezičnih osnovnih šolah. 9. marca je vrata za malčke in njihove starše na stežaj odprla najprej DOŠ Jožefa Košiča na Gornjem Seniku, kjer se je v eni od učilnic nabralo kar lepo število gostov. Iz domače vasi naj bi od septembra v šolo vstopili štirje bodoči prvošolčki, ostali udeleženci informativnega dneva pa so prišli z Dolnjega Senika, iz Sakalovcev in Monoštra.

Ustanovo od poletja 2012 vzdržuje Državna slovenska samouprava, je povedala ravnateljica Ildiko Dončec Treiber. Krovna organizacija se trudi za posredovanje znanja slovenskega jezika na čim višji ravni, obenem pa zagotavlja finančno stabilnost, tudi kar se tiče naložb in razvoja opreme (okna, pohištvo, igrala, knjige). Kot prednosti šole je ravnateljica omenila brezplačne izvenšolske dejavnosti ter potovanja in taborje v matični domovini. Šola v mikroregiji izstopa tudi s tehnično opremljenostjo in nizkim številom učencev v razredih. Navzoči gostje so si lahko ogledali učno uro madžarščine, pri kateri so interaktivno tablo ob prvošolcih uporabljali tudi malčki. Seniška šola pričakuje od septembra 8-10 novih vpisanih na šoli. Dan kasneje so starše povabili na manjšo porabsko dvojezično osnovno šolo v Števa-

Učiteljica Szilvia Szabó (Števanovci) našteva številke tudi v slovenskem jeziku

Starši in bodoči prvošolčki na gornjeseniški šoli

novce, kjer je bilo zanimanje sicer nekoliko skromnejše. Ravnateljica Agica Holec je opozorila, da je tudi na tej ustanovi obveznih pet ur slovenščine na teden s spoznavanjem slovenstva za vsakega učenca. Kakor je povedala, je poudarek na širjenju besednega zaklada in igrivem načinu pouka. Sicer pa so na voljo pevski zbor, folklorna skupina, lončarstvo in igranje na citre, finančne ugodnosti pa so podobne kakor na Gornjem Seniku. Prireditve so večinoma dvojezične, velik poudarek se daje partnerskim stikom v Sloveniji. Prednost šole je med drugim tudi družinsko vzdušje, posvetijo se lahko vsakemu učencu posebej, prilagojeno njegovim potrebam.

Števanovsko šolo že vrsto let obiskujejo šolarji madžarskega porekla iz okolice Monoštra (pravzaprav večina), v sami vasi namreč že dalj časa ni dovoljšnjega števila malčkov. Tokratni gostje so se udeležili učne ure slovenščine in dvojezične matematike.

Vzdrževalec obeh šol ponuja vsem novim vpisanim bone za nakup potrebščin iz papirnice, vpisi pa bodo potekali 14. in 15. aprila na obeh ustanovah. Ravnateljici bi bili veseli čim večjega števila novih obrazov, kajti podatki o rodnosti nakazujejo slabe tendence v vsem Porabju.

*-dm-
sliki: -dm-, K. Holec*

Vöre z Evrope pa drügi kontinentov

S prvim marciumom bi se moglo začniti meteorološko sprto-lejtje na Vogrskom tö. Istina, ka je bilau en par topli dni, depa temperature so se eške dostakrat gibale kauli nula stopinj. Pa eške dež je dostakrat nej milostivi biu, zemla je na dosta mejstaj v rosagi nej mogla »spi-

Pogled s krugle, v daljini Badacsony

ti« vodau, štera je z neba prišla. Zatok smo spoj radi bili, gda smo se tistoga petka z držinov napautili prauti Blatnoma jezera, vej smo pa skaus aukna vidli, ka sunce spoj veuko sveklino dava. Samo eške tau je menjša nevola bila, ka je vöter tak fudo, ka smo se mogli fejt za klabüke držati.

Po pauti smo se oprvin stavili na začetki *Vasvára*, gde smo v ednom lesej, nej daleč od maloga jezera najšli takzvani »Sveti stüdenec« (Szentkút). Tam je edna vretina s čistov vodauv, kama so že več stau lejt ojdli lidgé na prauško. Mesto je najbolje erično gratalo v 19. stoletji, gda ga je gorpoisko eden slejpi huzar, pa je od tiste vodé svejklost oči nazaj daubo. Un je te začno zidati kapejlo pa Marijino lurško djamo v bregej. K etoj Materi Božoj so vörnice ojdli tak 15. augustuša kak 12. septembra, med njimi pa je bilau dosta Slovincov s Porabja ranč tak. Do kapejle pelajo štacije, od centra varaša je daleč samo petnajset minut pejški.

V Vasvári smo eške splezdili na varaški cintor na brgej, gde se od cerkve vidi kaulivrat cejla krajina, te smo pa se podali

dale na paut prauti *Zalaegerszegi*. Center županije Zala je menjši od Sombotela, pa je samo en malo vekši od drügoga veukoga varaša v županiji Zala, Nagykanizse. Središče Zalaegerszega je med dvöma poštijama, po šteraj se leko kauli pa kauli pela, vsikdar

samo v ednom pravci. Parkirno mesto je žmetno najti, depa v bližanji mali ulicaj se tau tö za en malo priška. V centri varaša je veuki trg (Dísz tér), na šterom najdemo varaško ižo pa dosta moderni zidin. Eden stüdenec s tulipanom spomina na leto 1885, gda je Zalaegerszeg varaš grato. Nej daleč nas s konja pozdravla Nikola Zrinski (Zrínyi Miklós), paut nas pela mimo nekdešnje spoj lejpe židauvske sinagoge, štera je gnes koncertna pa razstavna dvorana. Prauti glavnoj poštiji med Balatonom pa Körmendom najdemo erični hotel »Zlati agnjec«, nej daleč pa stogi farna cerkev Marije Magdalene, gde so 25 lejt kak plebanoš slüžili mantrniški nadpüšpek *József Mindszenty*.

Paut prauti Hévízi je puna mali vesnic, ka je istina za cejlo županijo Zala. Nej daleč sta vesi Zalaszentiván pa Nemesapáti, gde so vörnikom več kak pau stoletja predgali Porabski Slovinci, plebanoš *István Sömenek*. Dühovnik so se narodili v Slovenskoj vesi, v svoji zalzi vesnicaj so pomagali zozidati cerkev tö.

Če poglednemo cejli turizem

Madžarske, je po Budimpešti drügo najbolje prilübleno mesto *Hévíz*. Voda njegovoga jezera vrači vsefelé betege, zatok odi tá dosta tihincov tö, med njimi največ Nemcov pa Rusov. Zatok je nej špajсно, ka je po cejlo malo varaši vse vöspisano nemški pa rusoški ranč tak. Vodau, štera je globka 38 mejterov, napaja vretina vö z zemlé, štera je v zimi topla 23-25 stopinj, v leti pa do 33-36 stopinj. Lüstvo se v njej kaupá že več kak dvejezero lejt, v gnešnjom varaši pa vsikša drüga iža sobo vödava, zidajo se eške nauvi pa nauvi penzioni. Gda je pred dvöma letoma vödvaro konflikt med Ukrajinov pa Rusoškov, je en cajt spoj menje Rusov prišlo v Hévíz. Gnes do za en malo pá ejkstra fligarge direktno vozili rusoške goste z Moskve v zdraviliški varaš.

Za dobri 15 kilomejterov se že pride iz Hévíza do Blatnoga jezera. Na jugu Balatona pela šurka pa nagla avtocesta, depa če škémo kaj videti, je baugše, če se pelamo po staroj poštiji. Vesnice so, kak liki bi bile zo-

V Szentkút so na prauško ojdli vnaugi iz Porabja

zidane vküper edna z drügov, prejk nji pela štrejka cuga tö. Prvi vekši varaš je Fonyód, šteri je drejkt nasprauti bregá Badacsony na sövernom tali jezera. Na ednom vrejeki se zdigava razgledni törem, depa mi smo se raj napautili v *Balatonboglár*, gde se z ednoga bregá ranč tak leko kaulipogledne. Tam se od 1950-i lejt zdigava edna veuka krugla z žezeza, štera

je nej zaprejta pa se leko z nje kaulivrat čüdiva lépotam „vogrskoga maurdja“ pa krajine. Spomenik so dali napraviti za svetovno senje v Budimpešti, po tistom so ga postavili v Balatonboglári.

Za pau vöre pelanja smo že v *Somogyvámosi*, gde se godijo nej vsakdanešnje dele. Nej daleč od té vogrske vesnice, na 266 hektaraj leži takzvana »Krišnovska dolina«, gde kauli 150 lidi živé v najvejšom pada-

»Kapejla« Prabhupáde, šteri je pripelo krišnovsko vöro

štvi z naturo. Nemajo na priliko elektrike na draut, ka nücajo, napravijo z baterijami na vöter ali sunce. Vodau majo z vretin, vse na rauke peréjo. Sad pa zelenje pauvajo v bio-gračenkaj, vküper delajo, vse si raztalajo, niške nema plače ali svojoga autona. Svoje mlajše - v dolini živéjo cejle držine - pošilajo v svojo šaulo, gde se včijo sanskrt (stari indijski gezik), ekologijo pa krišnovski vöronavuk.

Krave so za nji sveta mara, držijo je samo zavolo mlejka. Doj je ne zmesarijo, mrgéjo od starosti. V njini štalaj má vsikša krava svoj krišnovski kejp pa poslüša sveto muziko. Kak pravijo, uni »branjijo, skrb majo« na krave. Na leto dolino gorpoiske kauli 30 gezero turistov, šterim svojo cerkev ranč tak pokažejo. Majo vegetarijansko künjo (uni ne gejo mesa), gnauk na leto držijo veuko bučo.

Njina vöra pride iz hinduistične, v 60-i lejtaj go je v Evropi začno nutpelaavati eden »svet-

nik« iz Indije na stara lejta. Vörvajo v več bogauv, depa njini glavni baug je Krišna. Vörjejo v reinkarnacijo, ka se düša človeka večkrat narodi.

V njino cerkev se leko staupi samo brezi črejvlov. Gda smo mi tam bili, je pri ednom farbastom oltari cingo pa s kadilom kado mladi moški, zmejs pa gučo takzvané mantre. Moški so plešivi, samo eden mali konjski rep majo od vlas, vsi - eške mlajši - nosijo duge farbaste

kikle. V cerkvi je vse namalano z indijskimi kejpami, najbolje se pa čüti neskončni mér.

Na pauti domau smo se eške stavili v *Zalavári*, gde sta pred 1200 lejtami mejla svoj center slavski knez *Pribina* pa sin *Kocel*. Tistoga ipa so na zemlej od Drave do Donave živeli panonski Slavi, šteri so naši stari-stari starci ranč tak. Na malom spominskom mesti v »Blatogradi« stogijo že spomeniki trej narodov: Bolgarov, Slovakov pa Slovincov (kip Metoda Frlica). V Blatogradi sta krščansko vöro oznanjala svetiva brata iz Soluna *Ciril* pa *Metod*. V malom parki je vsikdar več madžarski spomenikov. Za en malo mo pozabili, ka so tü Slavi živeli?

Tak se je končala naša paut od ednoga do drügoga prauškarskoga mesta. Če bi se steli malo špilati z rečami: pelali smo se od Vasvára, prejk Gyórvára pa Somogyvára do Zalavára. Prejk štiri indašnji centrov, šteri so do gnes zgibili znamenje.

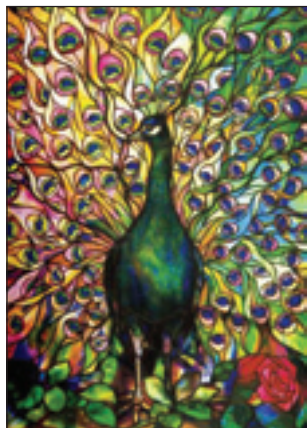
-dm-

UMETNIŠKI IZDELKI V TIFFANY TEHNIKI

Kadar nam v ušesih zazveni besedica Tiffany, se najprej spomnimo na steklo samo, nato pa še na tisto lepo barvno, okrasno steklo, ki ga danes vidimo v marsikaterem stanovanju ali pa v sakralnih prostorih. Sam stil Tiffanyja se nam lahko predstavlja v zelo različnih vlogah: najpogosteje nas nagovori v obliki svetilk, kot barvno okno ali vitraj, sledijo stekleni stropi, tla, dodatki na stopniščih, fontanah, prisoten pa je že v vsakdanjih predmetih, kot so vaze, sklede, krožniki in svečniki. Zgodovina stekla je zares stara, saj prvi izdelki, večinoma gre za neprozorne steklene bisere, segajo že v čas okrog 3500 let pred Kristusom. Našli pa so jih v starem Egiptu in v Mezopotamiji.

Srednjeveški menih Theophilus, eden izmed redkih ohranjenih piscev na to temo, dovolj razumljivo razlaga, kaj se je s steklom dogajalo tedaj. Steklarska obrt je bila redka umetnost, ki je še tudi v njegovi dobi (1100-1155) skrbno čuvala svoje skrivnosti. Po njegovem opisu naj bi tedaj pridobivali steklo s taljenjem dveh delov lesnega pepela in z enim delom rečnega peska. Osnovni masi so nato dodajali soli kovin in jo s tem obarvali: kobaltov oksid (iz Bohemije) je dal modro steklo, bakrov oksid rdeče, srebrov oksid pa rumeno. V Theophilusovem času so steklo vlivali še na ravno površino, kasneje pa pihali v cilindre, rezali in tako oblikovali v plošče. Risbo so nanесли na ploščo mize, kose stekla pa po načrtu rezali z razgretim železom. Ročno izdelano steklo je vsebovalo veliko nepravilnosti – mehurčke, zrnca peska, proge in bilo je neenakomerno debelo. Prav te nepravilnosti pa dajejo srednjeveškemu (in tudi sodobnemu, ročno izdelanemu) steklu izreden čar. V srednjem veku so kose stekla še risarsko obdelali (detajli, gube, senče-

nja...) in to z mešanico železovih opilkov in smole. Nato so jih vložili v peč, kjer se je risba stalila s podlago. Kose stekla so nato med seboj spajali s

Luis C. Tiffany, Pav, 19. st.

svinčevimi trakovi, »šivi« in jih vlagali v kamnite okenske okvire. Tehnika se do danes, v bistvu ni spremenila. Rezi- la in izbor najrazličnejšega stekla je sicer močno izpopolnjen, kar pa samo po sebi še ne zagotavlja višje kvalitete. Vsekakor pa veliko barvnih sestavin in efektov ostaja še danes skrivnost mnogih manufakturnih delavnic.

Originalna vaza L.C. Tiffanyja

Kdo pa je bil Tiffany? Medtem ko sta umetnost in rokodelska obrt v Angliji in na evropskem kontinentu v 19. stoletju močno vplivali na razvoj barvnih oken, pa je v Združenih državah s svojim delom začel ustvarjati človek, po imenu Luis Comfort Tiffany (1848-1933). Bil je oblikovalec za notranje prostore, zelo znan pa je bil že njegov oče, draguljar ter izdelovalec predmetov

iz srebra. Tiffany je izumil opalescentno steklo, ki ga je uporabljal pri svojem delu. Gre za prelivajoče se barvno steklo, ki ga je uporabljal predvsem za izdelovanje luči. To steklo ima mlečen, moten videz, z barvnimi progami vmes. Z njegovo dodatno iznajdbo bakrene folije pa je mogoče izdelovati tudi tridimenzionalne kipe iz stekla. Njegovo podjetje, ki se je imenovalo *Louis C Tiffany and Associated Artists*, je prevzelo številne pomembne ustvarjalne naloge v New Yorku in v njegovi okolici. Tiffanyjeva barva okna, za katere je bil prav tako strokovnjak, so bila prava senzacija v tem obdobju in umetnik je dobival številna tovrstna naročila.

Tiffanyjevo ustvarjanje je prav tako očaralo Evropo, najprej Francijo. Njegovo umetniško delo, z zelo močnimi barvnimi toni in ob uporabi majhnih koščkov raznovrstnih steklenih kamenčkov, je bilo tako zanimivo in svobodno oblikovano, da so takšen stil čiste dekoracije na moč občudovali predvsem tisti, ki so tedaj iskali tako imenovano *novo umetnost*. Tiffany in s tem omenjena nova umetnost, bolje poznana pod imenom *secesija*, je bila aktualna okoli leta 1900. Izdelke iz tega obdobja prepoznamo po značilnih vrtinčastih, krožnih in nesimetričnih linijah. Čiste vijugaste linije se pogosto končujejo v pripletu. V figuraliki so priljubljene mile, ljubke, figure ter pretirane cvetlične in druge organske teme. Ta stil pravzaprav nima stroge definicije ali pravil, gre predvsem za bolj vizualno kot pa formalno izpoved umetniškega ustvarjanja.

Po prvi svetovni vojni je sicer prišlo obdobje, ko je Tiffany tehnika veljala za nekoliko kičasto in staromodno. Ta posledica okusa ima svoj vzrok predvsem v pomanjkanju tipa stekla, ki ga je Tiffany

uporabljal. A ker se seveda okusi skozi časovna obdobja spreminjajo, je v današnjem času ravno Tiffany s svojo dediščino spet zelo priljubljen. Pri nas v Sloveniji imamo enega izmed priznanih strokovnjakov na področju vitra-

Okrasna steklena plošča, Marija z Jezusom

jev, Stojana Višnarja, ki živi na Gorenjskem. Mojrstva na področju stekla se je izučil pri menihih sv. Franciška v Weertu na Nizozemskem. Osnovnemu znanju, ki ga je pridobil pri menihih, so sledila še leta učenja v tujem jeziku na strokovnih seminarjih akademije Rietveld v Amsterdamu. Njegovi prvi izdelani vitraji se-

Tiffany svetilka

gajo že v leto 1976. Leta 1983 pa je mojster z veliko mero strokovnega znanja odprl lastno delavnico v Sloveniji in nato izdelal ter restavriral številne vitraje doma in po svetu. Svoje znanje že vrsto let prenaša na mlajše generacije. Ukvarja se z restavriranjem in z izdelavo novih vitrajev v

vseh tehnikah: klasični vitraji s svinčnimi profili, *Tiffany vitraji* ter *Fusing vitraji* s taljenjem stekla.

In s čim nam Tiffanyjevi dodatki naredijo stanovanje bolj barvno, estetsko in prijetno? Stanovanja so v današnjem času marsikje naravnana tako, da imajo veliko manevrskega prostora za dodajanje svetlobe in različnih barvnih kombinacij. Predvsem sodobna arhitektura čistih linij, neobtežena z raznovrstnimi predmeti in materiali, je idealno okolje za steklene barvne dodatke. Vitraj je vedno povezan s prostorom in njegovimi danostmi in pri njem nedvomno gre za sodelovanje treh sožitij: med barvo stekla in svetlobo. In prav tako je pri lučeh. Na barvni površini, ki je po navadi razdeljena na več manjših polj, se na svojevrsten način ob siju svetlobe začuti barva. Šele svetloba pa barvo oživi in prav zaradi tega so Tiffanyjevi izdelki v temi tako rekoč »brez življenja«. Ob povezavi vseh teh dejavnikov pa prinesejo ti elementi v prostor edinstven šarm in lepoto.

O steklu nam vedo veliko povedati ustvarjalci in umetniki, ki delajo s tem materialom. Pravijo, da je prijateljevanje z barvnim steklom sicer nadvse zahtevno, a tistega, kateremu se je to »srečanje« z njim zgodilo enkrat, ne mine veselo vse življenje.

Mojca Polona Vaupotič

OD SLOVENIJE...

Slovenija bo postopoma sprejemala 40 do 50 beguncev mesečno

Vrh EU v Bruslju je posredoval zelo jasno sporočilo vsem tihotapcem s prebežniki in nezakonitim migrantom, da balkanske migracijske poti ni več, je poudaril premier Miro Cerar. Pogoje za pridobitev azila je Slovenija sicer zaostрила, a ta pravica še vedno obstaja v okviru mednarodno uveljavljenih in evropskih standardov, ki jih spoštuje, je dodal Cerar in ponovil, da bo Slovenija v sklopu evropskega načrta za premestitev beguncev znotraj EU v prihodnjem letu in pol sprejela 567 beguncev, pod pogojem, da bo to skupna akcija EU ter da se bo balkanski tok uspešno ustavil in ne bo obremenjena s tranzitom. Slovenija bo postopoma sprejemala 40 do 50 beguncev mesečno, kar je obvladljivo število, saj naše zmogljivosti to omogočajo in tudi omogočajo integracijo, je menil Cerar.

Slovenke so manj plačane od Slovencev

V Sloveniji 50,4 odstotka prebivalstva predstavljajo ženske, ki so povprečno tri leta starejše od moških, s svojim življenjem pa so na splošno zadovoljnejše, navaja statistični urad. V 2014 so ženske v Sloveniji rodile približno 21.200 otrok, a so matere ob rojstvu prvega otroka čedalje starejše; v letu 2014 je bila povprečna starost 29,1 leta, kar je 4,3 leta več kot pred 20. leti. Tudi življenjska doba žensk se daljša. Deklica, rojena v letu 2014 v Sloveniji, lahko ob nespremenjenih razmerah umrljivosti pričakuje 83,7 leta življenja. To je skoraj šest let več, kot jih lahko pričakuje deček, rojen v Sloveniji istega leta. Na vodilnih mestih so ženske še vedno v manjšini, vendar se njihov delež tudi v tej skupini počasi povečuje. Pred desetimi leti jih je bilo med generalnimi direktorji in člani uprav družb 21,8 odstotka, konec leta 2015 pa 24,6 odstotka. So pa v povprečju ženske v Sloveniji za pet odstotkov slabše plačane kot moški in so v letu 2014 prejemale 1.589 evrov bruto plače na mesec, kar je 89 evrov manj od svojih moških kolegov.

Pavel Nemet - prvi župan občine Kobilje

ČE SE SPRAVLAŠ S KOMARI, SLONI ODIDEJO MIMO

Kobilje je en takši mali svejt za sebé. Vse naokauli te prekmurske vesnice, stera leži na granici med Slovenijo in Madžarsko, je dosta gaušk. Par metrov od prvi ramov na brejgi rasté grauzge. Na tom brejgi, steri se zove po svetom Martini, je duga duga leta nazaj stala ena velka cerkev, s stere zvonika se je vidlo vse daleč naokauli. Gda so okauli Velke Kaniže Törki ojdli, so Kobilje porušili. Na tom mestu, na brejgi, gnesden stoji spominsko obeležje in ena lejpa kapejlica. Ške gnesden pa si lidgé pripovedajo, ka so lidgé te zvonauve in vse svoje bogastvo skrili v stüdenec in ške zdaj naj bi bilou tau tam skrito. Zatau gnesden starejši Kobiljčani pravijo, ka včasi čüjejo nebeško zvonjenje tej zvonauv pod zemlauv.

no ustanovili. Samo te, da je do toga prišlo, te so me prosili, pa čiglij sam te že bio v penziji, ka naj kandidiram za župana v tom našom kraji, steri je en tak-

Pavel Nemet je biu 12 lejt župan

ši slovenski otok (sziget), vej pa vse okraug nas so, nej samo na vogrski strani granice, v Prekmurji tó, vesnice, gé živejo Vaugri,«

v šaulo ojdli, ške znajo vogrski. »Petnajst lejt je bila naša šaula dvojezična. Zdaj je škoda, ka se mlajši ne včijo več vogrski gezik,« je tomačo Pavel Nemet, steri

Göncz v svojom guči pravu, ka je on čako, ka de ga što za pasoš pito, namesto toga pa so ga pričakale mlade dikline z raužami.« Pavel Nemet je biu župan Občine Kobilje od 1994. do 2006. leta. V 12 lejtaj so dosta vsega napravili, od kanalizacije, čistilne naprave, šolsko telovadnico, nauvi vrtec, vse, ka trbej v gnešni moderni cajtaj. »Iskali smo vse prilike, gé dobiti kaj penez, ka spunimo svoje želje. Zatau, ka smo vsepovsedi iskali sodelovanje, smo uspeli dosta napraviti,« pove Pavel Nemet, steri mi je najbolje žau tau, ka je propadnola fabrika, stera je v najbaukši cajtaj okauli stau lidam krüj davala. »Dosta vsega je odvisno od lidi. Župan in občinska kotriga moreta sodelovati, če ščemo, ka se kaj napravi. Svetnikom sam na eni seji edanuk, gda so malo

brodi, ka bi bilou sodelovanje ob granici gnesden baukše, če bi saused znau gezik sauseda.

24. avgust 1997 je biu za Kobiljčane velki den. Na otvoritev mejnoga preho-

24. avgust 1997 je biu za Kobiljčane velki den; Pavel Nemet z Milanom Kučanom in Árpádom Gönczem

V toj vesnici, stera se je po 122 lejtaj v drugi polovici 18. stoletja ob Kobiljanskem potoku pá začnila na noge postavlati, je pred stau leti živelo več kak 1100 lidi, zdaj pa jih je polonje menje. Je pa tau eden od samo trej krajev v Sloveniji, steri majo svojo občino. Za prvoga župana Občine Kobilje je je biu 1994 izvoljeni Pavel Nemet, steroga vsi bole poznajo kak Palija. »Ge sam niti nej biu tak fejt za tau, ka bi takšo malo obči-

pove sogovornik in cujda, ka so furt dobro sodelovali s sausednimi kraji in občini: »Te, gda je ške granica nej oprejta bila, smo se radi srečavali, za nauvo leto pa smo se sploj daubili tam na mejnoj črti in tó nazdravili. Spaumnim se ške ene anekdote, ka sam ednauk po vogrski začno gučati, ka sam se zmejšo, pa so se mi te smejali.« Tak je, ka na Kobilji Slovenci tó, sploj starejši, steri so v cajti druge svetovne bojne

Na granici z vogrskimi župani

da Kobilje-Nemesnép sta prišla pauleg dosta dügi »velki« lidi predsednika obej sausednih rosagov tó, Árpád Göncz in Milan Kučan: »Ške gnes se rad spominjam toga dneva. Bilou je fest veselo in slovesno. Prišlo je več kak dva gezero lidi, z obej strani granice. Vsi smo bili srečni, vej pa prva si dostakrat sploj ne smeu gledati prejk granice. Spaumnim se, ka je Árpád

doj z dnevnoga reda odišli, povedo, ka naj se ne spravljajo s komari, zatau ka do nam te sloni (elefánt) odišli mimo,« je ške pravo Pavel Nemet, steri je napiso kroniko Kobilja in vüpanje ma, ka do se najšli penezi, ka v enoj knjigi leko tó tau objavijo.

Silva Eöry
Kejpi: Silva Eöry
in osební arhiv
Pavla Nemeta

Rojena v narečje

Na mariborski Filozofski fakulteti je 29. februarja potekala v soorganizaciji Filozofske fakultete v Mariboru, Oddelka za slovanske jezike in književnosti FF UM in Slavističnega društva Maribor predstavitev monografije, posvečene 80-letnici akademikinje in zaslužne profesorice Oddelka za slovanske jezike in književnosti Filozofske fakultete Univerze v Mariboru dr. Zinke Zorko.

Profesorico, ki si je vzela čas in je prišla med sodelavce, znance, študente in še koga, so nagovorili dekan Filozofske fakultete

je na tabulo gratulatorijo vpisalo več kot 300 domačih in tujih univerzitetnikov in jubilentkinih znancev.

Po predstavitvi monografije in čestitkah pa smo se vsi prisotni premaknili v avlo Filozofske fakultete v Mariboru, kjer smo si ogledali razstavo akad. prof. dr. Zinke Zorko. Avtorji razstave so bili: Miklošičeva knjižnica – FPNM, še posebej Urška Zupan, red. prof. dr. Mihaela Koletnik, izr. prof. dr. Alenka Valh Lopert, izr. prof. dr. Melita Zemljak Jontes.

Dogodka sva se iz Porabja

Martina (z leve) in Barbara z dr. Zinke Zorko

v Mariboru red. prof. dr. Božidar Kante, predstojnica Oddelka za slovanske jezike in književnosti izr. prof. dr. Mira Krajnc Ivič in prodekanica za znanstvenoraziskovalne zadeve Filozofske fakultete v Mariboru red. prof. dr. Irena Stramljič Breznik. Bežen vpogled v vse bogastvo, ki ga je dr. Zinka Zorko v vseh letih delovanja delila in ga še deli z javnostjo, je izčrpno predstavila red. prof. dr. Mihaela Koletnik.

Nato je urednik monografije Rojena v narečje, prorektor, red. prof. dr. Marko Jesenšek na kratko predstavil vsebino knjige. Izpostavil je tudi to, da se

udeležili tudi midve, saj študirava na omenjeni fakulteti. Posebej sva pa veseli, da sva red. prof. dr. Mihaela Koletnik lahko pomagali pri prispevku, ki ga je napisala za to monografijo z naslovom Gornjeseniška botanična terminologija. Pod njenim mentorstvom sva zbrali gradivo v najini rojstni vasi. Delo na terenu je bilo za naju zanimivo in koristno, saj sva sami spoznali veliko novih besed v porabščini.

Akademikinji prof. dr. Zinke Zorko še enkrat čestitava ob jubileju tudi preko časopisa Porabje.

**Barbara in
Martina Zakocs**

Dr. Zinki Zorko za rojstni dan

80. rojstni dan akademikinje dr. Zinke Zorko so praznovali tudi na prireditvi v Selnici ob Dravi v soboto, 5. marca 2016, na kateri je nastopila porabska gledališka skupina Nindrik-indrik ZSM. Slovesnosti se je udeležila tudi slavljenska, ki jo je najprej pozdravil župan občine Selnica ob Dravi, Jurij Lep. Župan se je zahvalil tudi porabski gledališki skupini in Zvezi Slovencev na Madžarskem, da je ob tem jubileju akademikinja dobila tako lepo darilo v obliki predstave iz njenega priljubljenega Porabja. S strani Zve-

Igra »Agencija za ljudi« je večinoma v porabskem narečju

ze Slovencev so prebrali pismo predsednika Jožeta Hirnoka, naslovljenega slavljenci, o njenem delu v Porabju in osebnih spomnih predsednika o akademikinji. Gledališka skupina Nindrik-indrik ZSM je z velikim uspehom predstavila igro Agencija za ljudi (avtor in režiser: Milivoj

Slavljenka v prvi vrsti tretja z leve, ob njej župan Selnice ob Dravi

M. Roš, igrajo: Micka Bajzek, Klara Fodor, Marijana Fodor, Marijana Kovač in Miki Roš). Predstavi je sledilo druženje z gospo Zorko in domačini. Zahvaljujemo se tudi Janezu Urbasu za povabilo in organiziranje prireditve.

Anamarija Bedič

... DO MADŽARSKE

Od leta 2020 na visoke šole samo z jezikovnim izpitom

Od leta 2020 se bo lahko na visokošolski ali univerzitetni študij vpisal le dijak, ki bo imel vsaj en izpit iz tujega jezika na srednji stopnji. Trenutno opravi maturo brez jezikovnega izpita približno polovica dijakov, druga polovica ima jezikovni izpit le zaradi tega, ker ji starši lahko plačajo jezikovne ure pri zasebnem profesorju. Rezultati so slabi, kljub temu da imajo učenci in dijaki zadosti jezikovnih ur na šolah. Prvemu tujemu jeziku je v devetih letih namenjenih 936 šolskih ur, drugemu tujemu jeziku 432. Po mnenju strokovnjakov mora zadostovati za jezikovni izpit na srednji stopnji od 500 do 600 ur. Po podatkih Evrobarometra je Madžarska na zadnjem mestu po znanju tujih jezikov, saj 65 odstotkov ljudi ne govori nobenega tujega jezika, le 13 odstotkov govori dva tuja jezika in le 4 odstotki več tujih jezikov. »Madžarski šolski sistem povečuje razlike,« so ugotavljali na konferenci z naslovom Kaj je narobe s poukom tujih jezikov na šoli?, ki jo je organiziralo Društvo za znanje tujih jezikov. Znanje tujih jezikov je že tudi zdaj neke vrste socialna ločnica, ker študentje brez jezikovnega izpita ne dobijo diplome. Takih je letno od 6 do 8 tisoč. Še večje pa bodo razlike med otroki v dobro situiranih družinah in socialno šibkimi po letu 2020, ko ti brez jezikovnega izpita niti možnosti ne bodo imeli, da bi se prijavi na visokošolske ustanove.

Nemci odvažajo madžarske potepuške pse

Po informacijah predsednice ene izmed civilnih organizacij za zaščito živali Nemci v velikem številu in organizirano odvažajo pse iz raznih madžarskih zavetišč. V Nemčiji namreč ima skoraj vsaka občina zavetišče, toda ker tam skoraj ni potepuških psov, jih napolnijo s psi iz Madžarske. Zavetišča namreč dobivajo podporo od države po številu psov, torej po mnenju predsednice gre tudi za »biznis«, ne toliko za dobrodelnost. Nemci svoje kamione največkrat napolnijo na vzhodu Madžarske, ponavadi izberejo pse s pedigrejem, jih dajo kastrirati, jim vgradijo čip in jih odvažajo z vsemi potrebnimi dokumenti.

STO SE JE ZA SRMAKA NARAUDO, TISTI SRMAK OSTANE

Kak skur vsakši Senčar, Marika Voura, po možej Zavec, je tō na Janezovom brgej bila doma. Kak vsakšoma, njej je tō višje prišlo, ka je tak daleč po lagvoj pauti, v blati, v snegej odla v šaulo, sledkar pa na bus. Ona je nej v Varaš

Marika Voura, po možej Zavec

odišla, liki v Slovensko vesi se je oženila, pa tam žive še gnesden na največšom bregji. Mauž ji je mlado mrau, ona pa sama ostala s trejmi deklami. Mauž ji je mlado mrau, ona pa sama ostala s trejmi deklami.

- Marika, vaš rojstni ram še stoji ali se je že vküpporišo?
»Pa vejš, ka stoji, ram smo odali ednoma Peštara, pa zdaj je on tam. Tauma je zdaj že več kak petnajset lejt.«

- Kelko je vas mlajšov bilau?
»Edno sestru sem mejla, dapa ona že mrla, tak ka zdaj sem že sama, zato ka oča so sedemdesetprvoga leta mrli, mati pa leta dvejezeroprvoga.«

- Nej je bilau dobro doma v rojstnoj vesi, ka ste se v Slovensko ves prišli?
»V vesi je dobro bilau, samo tam, gde smo mi doma bili, tam je težko bilau živeti, sploj pa v zimi, gda je velki snejg biu.«

- Ka ste te delali, gda je velki snejg dolaspadno?

»Ka bi delali, mujs je bilau titi v šaulo ali delat, če smo steli ali nej. Dočas ka smo dola z brega prišli, smo že vse mokri bili, pa te tak smo cejli den v šauli sejldi. Te so eške bile zime, nej kak zdaj, gda cejlo zimau ranč snega ne vidimo.

Te je eške pri vsakšom rami več lüstva bilau, šteri je vekši biu, tisti je naprej üšo pa capaš napravo. Mi, šteri smo menši bili, mi smo te za njim šli po capaši, zato ka ovak bi se pogroznili v snegej. Gda sem eške sploj mala bila pa

»Ge sem te šestnajset lejt stara bila, sprvoga so me samo na štiri vöre gorik vzeli, potistom na šest, pa samo sledkar na osem. Nejem eške bila osemnajset lejt stara, pa sem že v noči morala delati, kumik sem se vcujvzela, za vruga mi je nej šlau. Do paunauči je zato dobro bilau, samo potistom sem vse tapojala.«

- Kelko lejt ste delali v židanoj fabriki?

»Dosta, vejn več kak bi trbelo, dapa itak sem nej mogla od tistec v penzijo pridti, zato ka so fabriko prvin zaprli.«

- Ka ste delali, gde ste si najšli delo?

»Tü v Slovenskoj vesi, niže ciglenc, kak te lade delajo, tü sem delala. Vejš, ka v židanoj fabriki je dosta baukše bilau delati, kak te lesene lade vküpzabijavati.«

- Tau je zato nej žensko delo bilau.

»Pa vejš ka nej, eške za moške nej, zato ka v leti je vraučje bilau, tak ka si se skurok speko, v zimi si pa zmrzno. Dostakrat je tak bilau, ka je človek zmrznjeni lejs prijō pa si ga nej mogo pistiti, rauka se je vcujzgrabila. Dapa tau se je nikanej štelo, kak koli je mrzlo bilau, delati je trbelo.«

- Kelko lejt ste delali v tauj fabriki?

»Petnajset lejt sem se mantrala tam, dočas sem leko v penzijo odišla. Zdaj že vejm, ka tisto delo je nej za ženske bilau.«

- S kakšnim lesaum ste delali?

»S topami pa z djaušami smo delali, tope so dobre bile, dapa djauše nej, zato ka sem roke vse rdeče mejla od lesa.«

- Kak ste leko v zimi osem vör vözdržali, gda je vse odprejto bilau?

»Dobro se je trbelo nase djasti, samo da te je v nogaj začnilo zebsti, te je gotovo bilau.«

- Ka ste te delali, tri zoknine ste gorpotegnili?

»Kak bi leko tri zoknine gorpotejno, vej pa tak velke črejv-

le si nej mogo nositi, zato ka bi se vsigdar potekno.«

- Gda ste se ženili?

»Dvajsti lejt stara sem bila, gda sem se ženila.«

- Tau je tistoga reda rano bilau, kak so se te ženile dek-le?

»Gda kak, zvekšoga zato tak kauli dvajsti lejt.«

- Vaš mauž je iz Slovenske vesi biu doma?

»Te ram je moža ram biu, tü so

le si nej mogo nositi, zato ka bi se vsigdar potekno.«

- Kelko mlajšov mate?

»Tri dekile mam, dapa že edna nej doma, vse so se oženile, edna je na Gorenjom Seniki, dve sta pa tü v Slovenskoj vesi.«

- Gda je vaš mauž mrau?

»Osemdesetdevetoga leta, vekša hči je te začnila delati, menkše so pa eške v šaulo ojdle. Nej je leko bilau, kak pravijo, sto se je za srmaka

le si nej mogo nositi, zato ka bi se vsigdar potekno.«

- Gda ste se ženili?

»Dvajsti lejt stara sem bila, gda sem se ženila.«

- Tau je tistoga reda rano bilau, kak so se te ženile dek-le?

»Gda kak, zvekšoga zato tak kauli dvajsti lejt.«

- Vaš mauž je iz Slovenske vesi biu doma?

»Te ram je moža ram biu, tü so

le si nej mogo nositi, zato ka bi se vsigdar potekno.«

- Kelko mlajšov mate?

»Tri dekile mam, dapa že edna nej doma, vse so se oženile, edna je na Gorenjom Seniki, dve sta pa tü v Slovenskoj vesi.«

- Gda je vaš mauž mrau?

»Osemdesetdevetoga leta, vekša hči je te začnila delati, menkše so pa eške v šaulo ojdle. Nej je leko bilau, kak pravijo, sto se je za srmaka

le si nej mogo nositi, zato ka bi se vsigdar potekno.«

- Kelko mlajšov mate?

»Tri dekile mam, dapa že edna nej doma, vse so se oženile, edna je na Gorenjom Seniki, dve sta pa tü v Slovenskoj vesi.«

- Gda je vaš mauž mrau?

»Osemdesetdevetoga leta, vekša hči je te začnila delati, menkše so pa eške v šaulo ojdle. Nej je leko bilau, kak pravijo, sto se je za srmaka

le si nej mogo nositi, zato ka bi se vsigdar potekno.«

- Kelko mlajšov mate?

»Tri dekile mam, dapa že edna nej doma, vse so se oženile, edna je na Gorenjom Seniki, dve sta pa tü v Slovenskoj vesi.«

- Gda je vaš mauž mrau?

»Osemdesetdevetoga leta, vekša hči je te začnila delati, menkše so pa eške v šaulo ojdle. Nej je leko bilau, kak pravijo, sto se je za srmaka

le si nej mogo nositi, zato ka bi se vsigdar potekno.«

- Kelko mlajšov mate?

»Tri dekile mam, dapa že edna nej doma, vse so se oženile, edna je na Gorenjom Seniki, dve sta pa tü v Slovenskoj vesi.«

- Gda je vaš mauž mrau?

»Osemdesetdevetoga leta, vekša hči je te začnila delati, menkše so pa eške v šaulo ojdle. Nej je leko bilau, kak pravijo, sto se je za srmaka

Hiša v Slovenski vesi

njegvi stariške živeli. Gda sem se prišla, sprvoga je zato špajsko bilau, zato ka sem nikoga nej poznala, vse spoznanci so na Gorenjom Seniki ostali.«

- Kak sneja, težko je bilau s taščov (anyós) vöpridti?

»Tast so te že nej živeli, zato ka so mlado mrli, dapa tašča, ona mi je dosta zapovejdala, ona je iz Ritkarovec bila od

naraudo, tisti srmak ostane.«

- Odite kaj domau na Gorenji Senik?

»Ka bi delala, moram ojditi, če ovak nej, te na grob, pa tašoga reda malo poglednam spoznance. Samo tau baja, ka že dosta ji je mrlau, vrkar po brgaj že domanjo lüstvo ranč ne najdeš.«

- Karči Holec

KÜHARJEVA SPOMINSKA HIŠA

NA GORNJEM SENIKU

(cerkvenozgodovinska in etnološka razstava)

Odprta ob torkih in četrtkih

od 14. do 18. ure,

ob sobotah od 10. do 14. ure.

Kontaktna oseba: Ibolya Neubauer

Tel.: +36-30-6088-695

E-mail: kuharemlkhaz@jupinet.hu

Vodstvo v slovenščini!

Vstop brezplačen!

Naslov: H-9985, Gornji Senik, Cerkevna pot 11.

POŠTIJA SREJDI VARAŠA

Srejni maloga varaša v dva kraja poštiya dé. Skrak te poštiye nej samo eden človek živé. Pa skrak nje je nej samo ena bauta, tam so rami, gračanki, so lidgé. Više maloga varaša nej naboje velki brejg leži, na njem so travniki, drejve pa divdje stvari. Od vsega toga ta parpovejst guči.

Tetica z Merke

Poštiya srejni maloga varaša je skur prazna ostanola. Starejši so eške v službaj bili, mlajši pa v šouli. Iстина, ka se je zmejs kakši auto pelo po njoj, kakši človek je prejk poštiye šou, depa šegou ma bole puna biti. Takša bole prazna kak pa puna je bila, kak bi na koj čakala. Kak poštiya samo eške čaka, kak se nika ma zgoditi. Popoudnevi pa rejsan!

Kak bi vcejlak kakši drugi den biu, je po poštiji pa skrak nje ojdlo lidi pa lidi. Avtoni so se vozili, lidge na potačaj tō, mlajši pa so si ranč tak nej mejra najšli. Tou pa vse zavolo nikšne tetice. Tou vse zavolo ene tetice, stera tak malo domou pride. Domou pride z Merke. Pride v mali varaš, v sterom se je narodila.

»Merka, Merka? Sto vej, v steri kraj trbej titi, ka se do toga varaša pride,« je mali Lali spitalo sebe pa druge mlajše ranč tak.

»Naš ata mi je pravo, ka je tou nin skrak mourdja,« je Renata prajla sebi pa drugim tō.

»Depa, tou je ranč nej varaš gé. Ta Merka je vekša kak varaš. Pa nut v njoj velki varaši gestejo,« mali Pišti od toga malo več vej.

»Leko, depa ta tetica? Od koga je una žlata gé,« pita mala Marta. Tou pitanje tiučo naredi. Eden ne vej, od koga je ta tetica, komu je žlata gé, od steroga rama je doma, kak se zove pa če komi kakšen dar prinese.

»Ja, vej pa, čakali mo pa potejm mo vidli,« si za eden čas Renata na glas zbrodi.

»Te mo pa čakali,« se mlajši skur v eden glas zglasijo.

Pa kak je vse vküper vögleдалo, tou tetico z Merke cejla poštiya, cejli mali varaš čaka. Čaka go poštiya, čaka vse skrak nje, cejli mali varaš čaka, tetica z Merke pa neške pa neške priti. Že se pomalek nouč dela, že se posveji vužigajo, mlajši domou morajo, tetice z Merke pa eške nega.

»Gvüšno kaj naupak de,« Renata že na velke zejva, dvere opejra, se muje, minuto ali dvej po tejm že globko spi.

Pa ranč tak je z drugimi mlajšami. Spijo, spijo, dokejč se na drugi den ne zbidijo. Eške dobro, ka je sobota gé. Nej trbej v šoulo titi. Kak bi se zgučali, že so skur v istoj minuti skrak poštiye. Ojdijo gor pa doj. Gledajo, nastrgavajo, če kakšno nejpoznano žensko vpamet vzemejo. Depa nin ne vidijo kakše takše, ka bi leko bila tetica z Merke. Dokejč, dokejč ne idejo skrak njive menjše baute. Tou je gvüšno una gé! Kak eden nut v bauto skoučijo. Gledajo go. Vsikši sebe spitala, je una, neje una gé? Dokejč, dokejč ji bautošica Irma ne pita, ka škejo meti. Zdaj velka nevoula grata. Eden od nji pejneze pri sebi nema. Nepoznana ženska ji pogledne. Vsikšomi se naraji smedje. Vsikšoga nemilo pogledne pa dun povej:

»Vej je pa tou ranč tak gé, kak v moji mladi lejtaj. Vaj, nej idnouk sam v bauto šla, pejneze pa doma pozabila. Irma, sestra moja, vej pa vsikšomi nikšne cukre daj, aj njin den sladki grata!«

Kak povedano, tak napravleno. Maljši si pri potoki doj sjedejo, cukre cecajo, je grizejo, ranč tak, kak se s cukrami dela.

»Maljši, depa mi eške zdaj ne vejmo, če je tou tetica iz Merke ali pa nej,« Renata gor skouči.

Kak eden letijo ta do baute. Nepoznane ženske nega več tam, nje-ne sestre Irma pa niške nej vüpo pitati.

Miki Roš

Pismo iz Sobote

Sprtolejt nam blüzi ide

Kak sam napiso, ka nam sprtolejt blüzi ide, je ranč nej istina gé. Vej smo pa ranč rejndne zime nej meli! Nikšnoga snejga nej. Samo telko ga je bilou, aj ta ne pozabimo, kak un vögle-da. Tak, ka leko povejm, ka smo zime ranč nej meli. Tak leko tadale povejm, ka smo skur cejlo zimo sprtolejt meli. Depa tou je trno lejpa nouta gé, tou, Sprtolejtke (nam) blüzi ide.

Ka zdaj tou znamenüje, ka je sprtolejt cejlo zimo bila, ne vejmo. Če je tou lagvo ali je nej lagvo gé, tō ne vejmo. Leko zdaj spoj nemo sprtolejt meli. Leko zdaj brž leto grata, depa tou eške tō ne vejmo. Gvüšno pa je tou, ka smo lidgé tō nekšni cejli ovakšni zavolo vsega toga. Kak se je tou vrejme vcejlak vöminilo, smo se mi ranč tak vöminili. Aj je nikše nej čemerer gé, depa brž vam vöovadim, kak tou de, ka vse se leko zgodi.

Naš poštaš Karči, ovak vcejlak normalen možakar, je že od nouvoga leta tak zalübleni gé, ka sunca ne vidi. Un ovak ženo, držino ma. Tak smo ga ednoga dneva v našoj liblenoj krčmi pitali, ka se godi, v stereo je zalübleni gé.

»Aaaa, vi tou nete razmeli,« je bole popejvo, kak pa gučo. »Nikšna ženska mi po glavej ne ojdji, niena mi je nej nut v srce prišla. Ge sam samo tak zalübleni. Vcejlak sam zalübleni pa nika drugo nej. Depa vi tou ne morete razmeti,« si je kafej spiu, strouso se je pa tak, kak bi najbolje krepko palinko spiu. »Vaj, ne smejm več piti, ka ovak nevoula bou,« si je palinko spiu, kak bi vodou piu.

Po tejm je s füčkanjom tavō odišo, rejklin pa v krčmej pozabo. Ta zimska sprtolejt se na mojej tašči Regini, trno čednoj ženski, tō

pozna. Nej je eške fašenek mino, že je papriko pa paradajz v grede sadila. Mi domanji smo go leko samo gledali, ka tou dela.

»Vi nika ne pounite! Eške prva de vüzem, de mi že vse cvelo, eške prva leto pride, mo že puno pouva mejla,« je gizdavo ojdila po gredaj. »Boug moj, vej pa eške gra moram v zemlou djasti!«

Naš krčmar Pali skur vsikši dopoudneva nikan sfali. Dugo smo nej mogli gor priti, ka se godi. Kuman za eden čas je nekaj vöovado, ka rejndno k padari ojdji. Kak, k padari, če pa se un padarov bodji bole kak vrag križa? Pa smo ga dun pitali, kak tou, ka skur vsikši den kaulak padarov lejče.

»Zdravdje je prvo gé,« si je cigarejtin nažgo. »Žile mi je eden padar že pogledno. Té drugi mi zdaj müši

pa getra gleda. Gda s tejm zgotouvim, dem k tistomi padari za glavou,« si je eške velko palinko spiu.

Buma, leko ka njemi ja sprtolejt nika v glavej obrnoula. Depa kak brodim, takšnoga padara eške nega, ka bi takše zavračo. Kak za moj sprtolejšnji betek tō nega. Vej pa tou nej mogoüče, ka se mi godi! Kak so trej krali taminouli, mojoj tašči Regini, trno čednoj ženski, vse dam valati. Si leko broдите? Takšo se je eške nigdar nej zgodilo. Pa se eške tadale godi. Ranč gnes me je prosila, aj njene liblene grede dem zalezvat, ka de njoj vse kak najbolje raslo. Ge sumar pa sam šou zalezvat. Vse sam zalezjo, dež pa se je lejvo, kak bi povouden škela biti. Vse takše se godi, depa ka vse eške bou! Od toga raj spoj ne brodim.

Miki

